

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Και η Φράγκα εξακολούθησε:

— Τη στιγμή όμως που το τραχύ βλέμμα της γυναίκας αυτής καρφώθηκε επάνω μου κι' αισθάνθηκα στο πρόσωπό μου την έπαφή των χειλιών της, ένα αίσθημα μίσους και άπεχθείας γεννήθηκε μέσα μου, μ' έπιασαν δυνατά ρίγη και σωριάστηκα κάτω άναίσθητη. Την ίδια μέρα μου έκδηλώθηκε έγκεφαλικός πυρετός, από τον οποίο κινδύνευσα να πεθάνω.

— Πώς σάς φέρθηκε η γυναίκα αυτή κατά την διάρκεια της άρρώστειας σας; ρώτησε ο κ. Ζερβαί.

— Είπε πολύ έξυπνη γυναίκα και για να μη γεννηθώ καμιά άμφιβολία για την ταυτότητά της με περιποιήθηκε με την μεγαλύτερη άφοσίωσι. Και τὰ κατάφερε τόσο καλά, ώστε κι' αυτή άκόμα ή νουνά μου, που ήξερε καλά την μητέρα μου, κ' ή μίς Σίμπιλ, ή θετή άδελφή της μητέρας μου, ή όποια από την παιδική της ήλικία δέν τή χωρίστηκε ποτέ, όλοι τέλος με νόμισαν για τρελλή και παρ' όλες τις επανειλημμένες διαβεβαιώσεις μου, δέν συνέλαβαν ούτε την παραμικρή ύποψία για την αλήθεια.

— Και σεις;

— "Ω! έγώ δέν άλλαξα καθόλου. Πέρασαν από τότε δέκα χρόνια. Είπα τότε: «Δέν είν' αυτή ή μαμά μου!» Και τώρα, που τόσα χρόνια έζησα μαζί της, έχω άκλόνητη άκόμα την πεποίθησί μου αυτή και ξαναλέω: «Όχι, ή κόμησα νατέ Ροσβέλ δέν είνε μητέρα μου!»

— Άλλά τότε τί άπόγινε ή μητέρα σου, ή πραγματική κόμησα νατέ Ροσβέλ;

— Η Φράγκα άνωρθώθηκε έλαφρά και άπάντησε ζωηρά:

— Νομίζετε, κύριε Ζερβαί, ότι άν ήξερα έστω και το παραμικρό για την τύχη της μητέρας μου, δέν θα πήγαινα στην άκρη του κόσμου για να την ξαναβρω;

»Εδω και μερικά χρόνια ο πατέρας μου είνε βαρειά άρρωστος και κινδυνεύει από μέρα σε μέρα να πεθάνη. Πολλές φορές άποπειράθηκα να μπω στην καμάρά του με την έλπίδα ότι τύψεις της συνειδήσεώς του θα τον έκαναν να μου άποκαλύψει τίποτε. Άλλ' ό,τι άποτελούσε έλπίδα για μένα, προκαλούσε τρόμο στην κόμησα, ή όποια, για αυτόν το λόγο, μου άπαγορεύει άυστηρά να μπω στην κρεβάτοκάμαρη του πατέρα μου.

— Κ' ή άδελφή σας, ρώτησε ο κ. Ζερβαί, άρχισε επίτελους ν' άμφιβάλλη για την ταυτότητα της κομήσεως;

— Ο χαρακτήρ της άδελφής είνε έντελώς αντίθετος από τον δικό μου. Ένθουσιάζεται εύκολα κι' έκφράζεται άμέσως, ένω έγώ παραμένω πάντοτε κυρία του έαυτού μου κι' ενεργώ με μεγάλη περίσκεψη. Στην αρχή, ή Τερέζα, ή όποια νόμισε ότι δέν γελιόταν ως προς την ταυτότητα της κομήσεως, ρίχτηκε με κάθε έμπιστοσύνη στην άγκαλιά της και δέν έδίσταζε να με κατηγορή για την δική μου συμπεριφορά και να με λεί άκόμα και τρελλή. "Επειτ' άπ' αυτό, ή άδελφή μου κι' έγώ ζήσαμε σχεδόν χωρισμένες ή μιά από την άλλη επί μερικά χρόνια. Η κόμησα έν τω μεταξύ έκανε μιά ζωή κοσμική και τόσο σκανδαλώδη, ώστε ή άδελφή μου το πρόσεξε και είπε από μέσα της: «Η Φράγκα έχει δίκη». "Αν ή κόμησα ήταν μητέρα μας θα ντρεπόταν και δέν θα φερόταν ποτέ έτσι μπροστά στα κορίτσια της». Τότε άπομακρύνθηκε κι' αυτή άπ' την κόμησα. Συγχρόνως και ή Σίμπιλ είχε άρχισι να έχη άμφιβολίες για την ταυτότητα της παιδικής της φίλης, ή δέ βαρώνη Γιάκομπσεν έπαψε νάρχεται στο σπίτι μας.

»Από τότε, επί τρία-τέσσερα χρόνια, ή ζωή στο σπίτι μας έγινε άφορητη. Η Τερέζα δέν άφηνε ούτε την παραμικρή εύκαιρία να μιλή άσχημα στην κόμησα και γι' αυτό είχανε τρομερές σκηνές μεταξύ τους. Τέλος, ήρ-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΡΥΣΣ

θε στο νοϋ της κομήσεως ή ιδέα να παντρέψη την Τερέζα με τον κ. ντέ Κομβρεμόν.

Μόλις άκουσε το όνομα αυτό, ο κ. Ζερβαί ξαφνιάστηκε.

Διέκοψε τη Φράγκα και την ρώτησε:

— Έννοείτε τον άνακριτή κ. ντέ Κομβρεμόν;

— Μάλιστα.

— Και τί συμφέρον εύρισκε ή κόμησα σ' αυτό το συνοικέσιο;

— Πολύ μεγάλο συμφέρον. Ο κ. ντέ Κομβρεμόν είχε έρωτευθί παράφορα την άδελφή μου και, επειδή είνε πολύ πλούσιος, δεχόταν να την πάρη σχεδόν χωρίς προίκα.

Και πάλι ξαφνιάστηκε ο κ. Ζερβαί.

Αυτά που μάθαινε από την Φράγκα ήσαν σπουδαιότατα.

— Άλλά, δεσποινίς, παρατήρησε, ή οικογένειά σας θεωρείται ως μιά από τις πλουσιώτερες της Γαλλίας.

— Και ναί και όχι, άπάντησε ή Φράγκα. Αυτό προπάντων άποτελεί τον γόρδιο δεσμό όλης της ύποθέσεως. Προσέξτε λοιπόν σε ό,τι θα σας πω τώρα, γιατί θ' άκούσετε πολύ σπουδαία πράγματα.

— Έξακολουθήστε, δεσποινίς. Σας άκούω και παρακολουθώ τη σειρά των σκέψεών σας με μεγάλη προσοχή.

Και ή Φράγκα εξακολούθησε:

— Ο παππούς μου, ο μαρκήσιος ντέ Σάντα-Κρούζ, είχε μεγάλη περιουσία στην Άθάνα της Κούβας. Δυστυχώς ήταν χαρτοπαίκτης και άσωτος κι' όταν πέθανε, ή γιαγιά μου βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέσι. Όστόσο, επειδή εκείνη την εποχή ή μητέρα μου ήταν άρραβωνιασμένη με το γιο της βαρώνης Γιάκομπσεν, τον Όλιβιέ, ή προσδοκία αυτού του συνοικεσίου άπήλλασε την γιαγιά μου από πολλούς φόβους για το μέλλον.

— Δέν πραγματοποιήθηκε όμως το συνοικέσιο αυτό;

— Όχι. Τρεις μήνες προ του γάμου, ο Όλιβιέ Γιάκομπσεν πέθανε έδω, στο Παρίσι.

— Μου φαίνεται ότι θυμάμαι, είπε ο κ. Ζερβαί. Ο θάνατός του, άν δέν γελιέμαι, ήταν ξαφνικός και μυστηριώδης. Η Φράγκα δέν άπάντησε.

Ο κ. Ζερβαί κατάλαβε ότι ή νέα δέν ήθελε ν' άπαντήσει και γι' αυτό σώπασε.

— Έξακολουθήστε την διήγησι, σας παρακαλώ, δεσποινίς.

— Κατά την εποχή εκείνη, εξακολούθησε ή νέα, έφτασε στην Άθάνα ένας άδελφός του παππού μου, ο δόν Ζοζέ ντέ Σάντα-Κρούζ. Είχε φύγει προ πολλών χρόνων από κεί κ' ή γιαγιά μου δέν είχε άκούσει να γίνεται ποτέ λόγος γι' αυτόν. Ο δόν Ζοζέ είχε πολύ μεγάλη περιουσία κ' είχε φέρει μαζί του ένα νέο Γάλλο, τον κόμητα Χριστιανό ντέ Ροσβέλ, τον όποιο προστάτευε.

— Ο κόμης Χριστιανός ντέ Ροσβέλ είνε ο πατέρας σας, ύποθέτω.

— Μάλιστα. Έπειδή δέ πέθανε τότε ο Όλιβιέ Γιάκομπσεν, ο δόν Ζοζέ θέλησε να παντρέψη τον προστατευόμενό

του με την άνηψιά του Ναδίνα. Το κατάρθωσε τέλος κ' ή λαχτάρα του, ήταν γεννήθηκε ή Τερέζα, ήταν άπερίγραπτη. Πέθανε όμως πριν ή Τερέζα συμπληρώση το δεύτερο έτος της ήλικίας της. Ο δόν Ζοζέ ήταν άνθρωπος με λεπτά αισθήματα και έκκεντρικός κι' έκανε μιά παράδοξη διαθήκη. Άφησε στην Τερέζα όλη του την περιουσία, υπό τον όρο ότι ο κόμης ντέ Ροσβέλ θα έχη, έφ' όρου ζωής, την επικαρπία της.

Τα μάτια του κ. Ζερβαί πετούσαν λάμπεις σαν να είχε δυνατό πυρετό.

— Και στην μητέρα σας δέν άφησε τίποτε; ρώτησε.

— Άφησε ένα μεγάλο κτήμα του στην Κούβα, το όποιο θα της έδινε πολύ μεγάλο εισόδημα.

— Έτσι όλόκληρη ή περιουσία την

Τὰ γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθί εις την όδον Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος) εις την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθώνονται οί φίλοι άναγνώσται μας, όσοι έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τας έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Άριθμός Τηλεφώνου 26-135

«ὅποια διαχειρίζεται σήμερα ὁ πατέρας σας, ἀνήκει σὴν ἀδελφή σας;

— Μάλιστα.

— Καὶ πόση εἶνε ἡ περιουσία αὐτῆς;

— Πολλὰ ἑκατομμύρια. Ἄγνοῶ ὅμως πόσα.

— Πολλὰ ἑκατομμύρια! Ἐπανέλαβε ὁ κ. Ζερβαί. Καὶ ὅμως ἡ κυρία ἀδελφή σας λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας.

— Ἡ κόμησα, ἀντὶ τῆς ρωτήσετε σχετικῶς, θὰ σὰς πῆ ὅτι ἡ Τερέζα εἶχε ἐπαναστατήσει κατὰ τῆς ἐξουσίας τῶν γονέων τῆς κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ γι' αὐτό.

— Καὶ δὲν διαμαρτυρήθηκε ἡ κυρία ἀδελφή σας;

— Δὲν εἶχε τέτοιο δικαίωμα, γιατί ζοῦσε ὁ πατέρας μας ὁ ὁποῖος ἔχει ἐφ' ὄρου ζωῆς τὴν ἐπικαρπία τῆς περιουσίας τῆς.

— Ἀλλὰ ὁ πατέρας σας εἶνε βαρεῖα ἄρρωστος, παρατήρησε ὁ κ. Ζερβαί με ἐξχωριστὸ τόνο φωνῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἔξφυγε ἀπὸ τὴν προσοχὴ τῆς Φράγκας.

Ἐκείνη σήκωσε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι τῆς. Ἀπὸ τὴν φυσικὴ γνωμία τῆς ἔδειχνε ὅτι εἶχε λάθει μιὰ μεγάλη ἀπόφασι.

— Κύριε, εἶπε, μοῦ ἐμπνεύσατε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ ἦρθα γιὰ νὰ σὰς ἀνακοινώσω τὶς ὑποψίες μου.

Τὰ λόγια τῆς αὐτὰ προκάλεσαν δυνατὴ καὶ βαθεῖα ἐντύπωση στὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε, γι' αὐτὴ τὴν ἐμπιστοσύνη σας.

Θὰ δῆτε ὅτι θὰ φανῶ ἀξίος τῆς...

Ἡ Φράγκα ἐξακολούθησε:

— Ὁ πατέρας μου, ὅπως σὰς εἶπα, εἶνε ἄρρωστος βαρεῖα καὶ μπορεῖ σήμερα - αὔριο νὰ πεθάνῃ. Καθὼς λοιπὸν ἡ σχέσις μεταξὺ τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τῆς κομῆσις δὲν εἶνε καθόλου φιλικές, εἶνε φανερό πὼς ἡ ἀδελφή μου, ἡ ὁποία δὲν ἔχει καθόλου μαλακὸ χαρακτήρα, θὰ πετάξῃ ἀμέσως τὴν κόμησα ἀπὸ τὸ μέγαρό μας καὶ θ' ἀξιώσῃ νὰ τῆς μετρηθοῦν μέχρι τῆς τελευταίας πεντάρας τὰ χρήματα πού τῆς ἔφησε ὁ θεῖος μας. Ἄλλ' ἀν ἀπεναντίας, ἡ Τερέζα πεθάνῃ πρὶν ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ μάλιστα ἄτεκνη χωρὶς νάφηση διαθήκη, τότε θὰ τὴν κληρονομήσουν ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησα καὶ, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πρώτου, ἡ τελευταία θὰ γίνῃ κυρία τῆς τεραστίας περιουσίας τοῦ δὸν Ζοζέ.

Ὁ κ. Ζερβαί εἶχε γίνῃ κατάχλωμος.

— Τὸ συμπέρασμα στὸ ὁποῖο καταλήγετε, εἶπε, εἶνε λογικώτατο, εἶνε πιθανώτατο... Τρομερὴ ἡ κατηγορία... Φοβερὴς ἡ ἀποκαλύψεϊς σας, δεσποινίς...

— Φοβερὴς ἡ ὄχι, κύριε, ἀπάντησε ἡ Φράγκα, σὰς παρακαλῶ νὰ πιστεψτε ὅτι ὅσα ἀκούσατε ἀπὸ τὸ στόμα μου εἶνε ἡ καθαρὴ ἀλήθεια.

Ἡ καταθονία αὐτῆς τοχοδιώκτρια, ἡ ὁποία κατάρθωσε νὰ πάρῃ τὴ θέσι τῆς μητέρας μου καὶ νὰ τοὺς ξεγελάσῃ ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, δὲν εἶνε συνηθισμένη γυναίκα. Ξέρει νὰ προετοιμάξῃ τὰ σχέδιά τῆς καὶ νὰ προλαβαίνῃ κάθε ἐμπόδιο. Ὄταν πάρῃ μιὰ ἀπόφασι τίποτε δὲν τὴν τρομάζει σὴν πραγματοποιήσῃ τῆς. Λοιπὸν, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν πλοῦτο γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς, ἀποπειράθηκε νὰ ξεκάνῃ τὴν Τερέζα πρὶν πεθάνῃ ὁ πατέρας μας, γιὰ νὰ κληρονομήσῃ αὔριο ὅλη τὴν περιουσία τῆς ἀδελφῆς μου.

— Ὅλα ὅσα λέτε, δεσποινίς, εἶνε δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ! Τὸ ἔγκλημα ὅμως πὼς μπόρεσε νὰ τὸ ἐκτελέσῃ χωρὶς νὰ προκαλέσῃ ὑποψίες;... Γιατὶ τὴν ἡμέρα πού ἔγινε τὸ ἔγκλημα, μοῦ φαίνεται πὼς βρισκόταν μαζί σας στὴ Νορμανδία...

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε πὼς μπόρεσε νὰ λείψῃ ἀπὸ κεῖ χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ καὶ χωρὶς νὰ τὴν ὑποψιασθῇ, ὅταν μάθατε τὴν δολοφονικὴ ἀπόπειρα κατὰ τῆς ἀδελφῆς σας;

— Τὴν ὑπωπιάσθηκα λίγο ἀργότερα ὅμως, ὅταν ζήτησα νὰ ἐμβαθύνω περισσότερο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Ἀκοῦστε... Εἶμαστε πράγματι στὸ κτήμα μας, στὴ Νορμανδία. Ἐπειδὴ ἡ Σίμπιλ κι' ἐγὼ ἀποστρεφόμεθα τὴν κόμησα, ζοῦσαμε χωριστὰ. Ὅσο γιὰ τὸν κόμητα, μὰς ἦταν ἀπαγορευμένο

νὰ πᾶμε νὰ τὸν δοῦμε στὸ δωμάτιό του. Ρωτούσαμε μόνον γιὰ τὴν ὑγεία του καὶ μαθαίναμε τί κάνει. Τὴν ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἔγινε τὸ ἔγκλημα, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος, ἡ κόμησα μὰς εἰδοποίησε μετὰ τὴν καμαριέρα τῆς ὅτι ἦταν ἀδιάθετη κι' ὅτι μπορούσαμε νὰ προγευματίσουμε μόνες. Ὄταν κατόπιν ρώτησα σχετικῶς τὴν καμαριέρα —μπορεῖτε δὲ νὰ τὴν ρωτήσετε καὶ σεῖς— ἔμαθα ὅτι ἡ κόμησα, ἐπειδὴ εἶχε, ὅπως εἶπε, πονοκέφαλο, εἶχε κλειδωθῇ στὰ δωμάτιά τῆς κι' εἶχε ἀπαγορεύσει αὐστηρὰ νὰ τὴν ξυπνήσουν ἢ νὰ ταράξουν τὴν ἡσυχία τῆς.

— Τί ὥρα ἔγινε αὐτό;

— Κατὰ τὶς δέκα πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

— Καὶ τί νομίζετε ὅτι συνέβη πραγματικὰ;

— Νομίζω ὅτι ἡ κόμησα ντύθηκε ἢ μᾶλλον μεταμφιεστικὴ ἔτσι, οὕτως ὥστε νὰ μὴ τὴν ἀναγνωρίσῃ κανεὶς, βγῆκε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα πού ἐμεῖς βρισκόμαστε στὸ τραπέζι κι' οἱ ὑπηρετὲς ἀπησχολημένοι σὴν κουζίνα καὶ πῆρε τὸ τραῖνο πού φεύγει στὶς δυὸ καὶ φτάνει στὶς ἑπτὰ στὸ Παρίσι. Μόλις δὲ ἔφτασε στὸ Παρίσι, θὰ πῆγε σὴν Μονμάρτη, στὸ σπῆτι τῆς Τερέζας. Ἐκεῖ θὰ κούφτηκε στὸ διαμέρισμα πού ἦταν πλάι στὸ διαμέρισμα τῆς ἀδελφῆς μου καὶ θὰ περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ βδελυρὸ ἔγκλημά τῆς. Ἀπὸ κεῖ ἄκουσε ἄλλῃ τὴν συνομιλία τοῦ Ροβέρτου καὶ τῆς Τερέζας καὶ τότε μετέβαλε τὰ σχέδιά τῆς. Ἀποφάσισε δηλαδὴ νὰ σκοτώσῃ τὴν ἀδελφή μου μετὰ τὰ ἔργαλειά τοῦ Ροβέρτου, οὕτως ὥστε ἡ ὑπόψις νὰ στραφοῦν ἐναντίον του.

Τὰ μάτια τοῦ κ. Ζερβαί ἔλαμψαν ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

— Ἡ λογικότης τῶν συμπερασμάτων σας, δεσποινίς, εἶπε, φανερώνει ὅτι ἔχετε ἐξαιρετικὴ ἀντίληψη... Ἄν ἔχετε τώρα τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ ἀποκαλύψετε, σὰς παρακαλῶ μὴ διστάσετε... Δὲν ξέρετε πόσο μὲ φωτίζει κάθε λέξις σας.

— Ξέρω, εἶπε ἡ Φράγκα, ὅτι ὁ δολοφόνος μετὰ τὸ ἔγκλημα ἔκανε ἄνω-κάτω τὰ συρτάρια τῆς Τερέζας... Ἐψαχνε κάτι νὰ βρῇ... Ἄν ὁ δολοφόνος τῆς ἦταν ὁ Ροβέρτος, τί ζητοῦσε τάχα νὰ βρῇ μέσα στὰ χαρτιά τῆς;... Χρήματα; Ἀλλὰ εἶχε κι' ὅλας στὰ χέρια του τὴν ἐπιταγὴ τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων.

— Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν ἰσχυρίζεται ὅτι ἤθελε νὰ καταστρέψῃ κάθε ἔγγραφο πού θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ γνωστὴ τὴν ταυτότητα τοῦ θύματος γιὰ νὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ προφύγῃ νὰ

παῖ σὴν Ἀγγλία καὶ νὰ ἐξαργυρώσῃ τὸ τσέκ, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἐξουσία νὰ τὸν καταδιώξῃ.

— Δὲν εἶνε διόλου στὰ καλά του ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν! φώναξε ἡ Φράγκα. Πὼς συλλογίζεται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Γιὰ ποῖο λόγο θὰ μετεβάλλετο ἡ θέσις τοῦ ἐνόχου, ἂν τυχὸν ἀποκαλυπτόταν ἀμέσως πὼς ἡ σκοτωμένη ἀνῆκε σὴν οἰκογένεια ντὲ Ροσβέλ; Ὅπωςδήποτε, ἡ ἐξουσία θὰ ἐπεδίωκε τὴν σύλληψη τοῦ δολοφόνου καὶ ὡς δολοφόνος θὰ ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ὁ φίλος τοῦ θύματος, ἀφοῦ μάλιστα ὁ φίλος αὐτὸς εἶχε γίνῃ ἀφαντος, καταγγέλλοντας ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸ του μετὰ τὴν φυγὴ του.

— Σκέφτεστε πολὺ ὀρθὰ, δεσποινίς, παρατήρησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Ἐνῶ ἡ κόμησα, ἂν παραδεχθοῦμε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ δολοφόνος, εἶχε μεγάλο συμφέρον νὰ βρῇ κάτι στὰ χαρτιά τῆς ἀδελφῆς μου: ἤθελε, ἀπλούστατα, νὰ βρῇ τὴν διαθήκη τῆς Τερέζας καὶ νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ... Γιατὶ ἂν ἡ ἀδελφή μου εἶχε κάνει διαθήκη καὶ δὲν τὴν ἐξαφάνιζε, ὁ σκοπὸς τοῦ ἔγκλημά τῆς δὲν θὰ ἐπραγματοποιήτο...

Ἡ Φράγκα σάπασε λίγο κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Ἄ! Ξέχασα νὰ σὰς πῶ καὶ κάτι ἄλλο... Κατὰ τὴν γνώμη μου, ἡ κόμησα, γιὰ νὰ διαπράξῃ τὸ ἔγκλημά τῆς, θὰ εἶχε μεταμφιεστῇ σὲ ἄντρα. Συχνὰ τῆς ἄρεσε νὰ φορᾷ ἀνδρικὰ ρούχα. Καὶ ἐπειδὴ εἶνε ψηλὴ κι' ἀδύνατη,

τά ρούχα αυτά της πηγαίνουν θαυμάσια.

— Τότε, είπε ο κ. Ζερβαί, αυτή θά άφησε να πέση απ' τὸ πουκάμισό της τὸ κουμπὶ πὺ βρήκαμε μέσα στὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς σας, καθὼς καὶ μερικά φύλλα ἀπ' τὴ γαρδένια πὺ εἶχε στὴν κομμοδοχὴ της.

— Βέβαια. Ἡ γαρδένια εἶνε, ἄλλωστε, τὸ λουλουδι πὺ προτιμᾷ, ἀπάντησε ἡ Φράγκα.

— Δεσποινίς, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη σας. Ὅλα ὅσα μοῦ εἶπατε, θά μείνουν γιὰ πάντα θαμμένα μέσα στὴν ψυχὴ μου· καὶ δὲν θά βγοῦν ἀπὸ κεῖ παρὰ μόνον ἂν τὸ ἀπαιτήση ἡ σωτηρία τοῦ Ροσβέλ.

Ἡ νέα σηκώθηκε.

— Συγγνώμην τῆς εἶπε ὁ κ. Ζερβαί, ἔχω νὰ σᾶς ἀπευθύνω μερικὲς ἐρωτήσεις ἀκόμα. Δὲν ὑποψιαστήκατε ποτὲ ποιά μπορεῖ νὰ εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία μοιάζει τόσο τῆς μητέρας σας καὶ ἡ ὁποία πῆρε τὴ θέσι της;

— Ἄ! Ἡ Σίμπιλ κ' ἐγὼ, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια προπάντων, τὸ σκεφτήκαμε πολλές φορές αὐτό... Ἀκούστε... Ἡ Σίμπιλ ζοῦσε ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι στὸ σπίτι τοῦ μαρκησίου ντὲ Σάντα Κρούζ, τοῦ πατέρα τῆς μητέρας μου. Εἶχε ἀκούσει λοιπὸν νὰ μιλᾶνε πολλές φορές γιὰ τὸν ἐρωτικὸ δεσμὸ πὺ εἶχε ὁ μαρκησὶος μὲ μιὰ μιγάδα ἐξαιρετικῆς καλλονῆς, ὀνομαζομένη Μαχῶ. Ἔτσι καταλήξαμε στὸ συμπέρασμα ἡ Σίμπιλ κ' ἐγὼ ὅτι πιθανὸν ὁ παπποῦς μου νὰ εἶχε ἀποκτήσει ἀπ' αὐτὴ τὴν μιγάδα μιὰ κόρη, τῆς ἴδιας περίπου ἡλικίας μὲ τὴν μητέρα μου. Ἡ μητέρα μου ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸν παπποῦ μου. Ὅπως λοιπὸν τοῦ ἔμοιαζε ἡ νόμιμη κόρη του, πιθανὸν νὰ τοῦ ἔμοιαζε καὶ ἡ νόθος.

— Δὲν εἶνε πρώτη φορά πὺ συμβαίνει ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, παρατήρησε ὁ κ. Ζερβαί. Ἐχω μάλιστα ἕνα φίλο πὺ παντρεύτηκε δυὸ φορές κ' ἀπόκτησε ἀπὸ ἕνα παιδί ἀπὸ κάθε σύζυγό του. Λοιπὸν, τὰ παιδιά αὐτὰ πὺ εἶχαν δυὸ μητέρες, μοιάζουν καταπληκτικὰ μεταξύ τους. Ἄλλ' ἂς ἔρθουμε πάλι στὴ μητέρα σας. Φαίνεται πὺς ὁ πατέρας σας συνάντησε τὴ νόθο κόρη τοῦ παπποῦ σας, τὴν ἐρωτεύτηκε καὶ τὴν ἔβαλε στὴ θέσι τῆς μητέρας σας.

— Εἶνε ἡ μόνη ἐξήγησις πὺ φάνηκε πιθανὴ σὲ μένα καὶ στὴ Σίμπιλ, ἀπάντησε ἡ Φράγκα.

— Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί, πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ προσπαθήσουμε ν' ἀνακαλύψουμε τὴν ἀλήθεια. Ἐχω φίλους στὶς Ἀντίλλες καὶ θά τοὺς χρησιμοποίησω γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Ἐπίσης κ' ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν, ἡ ὁποία κατοίκησε ἐπὶ πολλὰ χρόνια στὴν Ἀθάνα, θά ξέρη πρόσωπα κατάλληλα γιὰ νὰ μᾶς πληροφορήσουν. Μιλήσατε ποτὲ γιὰ τίς ὑποψίες σας αὐτὲς στὴ νουνά σας;

— Ποτὲ, κύριε. Ἡ νουνά μου ἔξερε ὅτι ἔχω τέτοιες ὑποψίες, ἀλλὰ ποτὲ οὔτε ἡ μιὰ οὔτε ἡ ἄλλη δὲν κάναμε τὸν παραμικρὸ σχετικὸν ὑπαινιγμὸ. Μονάχα σήμερα τὸ πρωὶ τῆς μιλῆσα ἀπροκάλυπτα γιὰ τὴν κόμησση ντὲ Ροσβέλ.

— Τῆς μιλήσατε γιὰ τὸν ἐρωτικὸ δεσμὸ τοῦ μαρκησίου ντὲ Σάντα - Κρούζ μὲ τὴν μιγάδα Μαχῶ καὶ τὴν παρακάλεσα νὰ κατευθύνῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ τίς ἐρευνές της; Ἔχετε σὲ ποῖο νησί τῶν Ἀντιλλῶν κατοικοῦσε ἡ μιγάς αὐτή;

— Ὅχι, κύριε. Ἡ Σίμπιλ δὲν θυμᾶται νὰ τὸ ἀκουσε ποτέ. Ἀλλὰ ὑποθέτει ὅτι θά εἶνε γνωστὴ ἡ ἱστορία αὐτὴ στὴν Ἀθάνα.

— Εἶνε οὐσιωδέστατο, βλέπετε, ν' ἀποδείξουμε ὅτι ἡ κόμησση ντὲ Ροσβέλ δὲν εἶνε ἡ μητέρα σας ἀλλὰ μιὰ τυχοδιώκτρια πὺ ἐξαφάνισε τὴν μητέρα σας καὶ πῆρε τὴ θέσι της. Ἀλλοίως πὺς θά πιστέψῃ ἡ κοινὴ γνώμη ἐν πρώτοις κ' οἱ ἔνορκοι κατόπιν, ὅτι μιὰ μητέρα θέλησε νὰ δολοφονήσῃ τὴν κόρη της;

— Ὄ! ναί, ἔχετε δίκην, ἀπάντησε ἡ Φράγκα.

Ἐτοιμαζόταν νὰ χαιρετήσῃ τὸν κ. Ζερβαί, ὅταν ἔξαφνα ἐπρόσθεσε:

— Κύριε, ἔχω κάτι ἀκόμη νὰ σᾶς πῶ.

— Τί; Λέγετε...

— Μοῦ εἶπατε τὴ συνομιλία σας μὲ τὸν δόκτορα Μεριάν. Ὅπως σᾶς εἶπε ὁ διαπρεπὴς αὐτὸς φρενολόγος, μιὰ δυνατὴ συγκίνησις μπορεῖ νὰ κἀνῃ καλὰ τὴν Τερέζα. Λοιπὸν, ἡ νουνά μου θά στείλῃ ἐπίτηδες ἕνα βαπόρι γιὰ νὰ φέρῃ τὸν Ἄνδρέα τὸ ταχύτερο.

— Ὄ! φώναξε ὁ κ. Ζερβαί, φτάνει νὰ γίνῃ αὐτὸ πρὸ τῆς δίκης.

— Ναί! εἶπε ἡ Φράγκα. Καὶ φτάνει νὰ μὴν ἔχη συμβῆ ὡς τότε καμμιά καινούργια συμφορὰ, ἀνεπανόρθωτη αὐτὴ τὴ φορὰ, στὴν δυστυχισμένη ἀδελφῆ μου.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἔκανε μὲ ἀποτιμὴ κίνησι καὶ εἶπε:

— Ἀπὸ τὴ στιγμή πὺ μοῦ μιλάτε, δεσποινίς, ὁ φόβος αὐτὸς ὑπάρχει μέσα μου. Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς τὸν ἀνακοινώσω γιὰ νὰ μὴ μεγαλώσω τίς ἀνησυχίες σας. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἐσεῖς πρώτη μοῦ κάνετε λόγο γι' αὐτὸν, θά σᾶς πῶ καθαρὰ ὅλες μου τίς σκέψεις. Ὅχι, ἡ ἀδελφῆ σας δὲν εἶνε ἀσφαλισμένη ὅσο βρίσκεται στὸ μέγαρο ντὲ Ροσβέλ. Τώρα εἶνε δυὸ οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ κόμησση θά θέλῃ τὸν θάνατό της: ὁ πρῶτος εἶνε ὁ παλαιὸς, τῆς ἀρπαγῆς τῆς περιουσίας της, καὶ ὁ ἄλλος, ὁ φοβερῶτερος...

— Ὄ! ναί, σᾶς καταλαβαίνω! τὸν διέκοψε ἡ Φράγκα. Δὲν πρέπει ἡ Τερέζα ν' ἀνακτήσῃ τὰ λογικὰ της γιὰτί τότε

θά ἀποκαλύψῃ καὶ θά καταγγεῖλῃ αὐτὴν πὺ θέλησε νὰ τὴν δολοφονήσῃ... Καὶ πρέπει νὰ φοβόμαστε ἀκόμα περισσότερο, γιὰτί ἀκριβῶς σήμερα ἡ κόμησση μοῦ δήλωσε ὅτι θέλει νὰ περιποιηθῇ ἡ ἴδια τὴν ἀδελφῆ μου, ὅτι θά τὴν βάλῃ σὲ ὑποὶ δωμάτιο θέλει κ' ὅτι θ' ἀπαγορεύσῃ τὴν εἴσοδο στὸ δωμάτιο αὐτὸ σὲ μένα καὶ στὴν μίς Σίμπιλ. Περιμένει μάλιστα, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό της, τὴν ἀναχώρησι τοῦ δόκτορος Ντεζορμῶ, ὁ ὁποῖος φεύγει αὔριο γιὰ νὰ μείνῃ καμμιά δεκαπενταρία μέρες κοντὰ στὴ θάλασσα.

Ὁ κ. Ζερβαί πῆρε ἐπίσημο ὕφος καὶ εἶπε:

— Τότε πρέπει ν' ἀπαγάγετε τὴν ἀδελφῆ σας πρὶν ξημερῶσι ἡ αὐριανὴ μέρα, δηλαδὴ σήμερα τὸ ἀπόγευμα ἢ τὸ βράδυ. Πηγαίνετε τὴν στὸ ἐξωτερικὸ, σ' ἕνα μέρος ἡσυχῶ, ἀπόμερο, ὅπου δὲν θά ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ σᾶς δῆ κανεὶς γνωστὸς σας. Ἡ βαρὼν Γιάκομπσεν θά σᾶς εὐκολύνῃ βέβαια σ' αὐτὸ, δίνοντάς σας θ' ἀπαραίτητα χρήματα... Ἐγὼ ὄχι μόνον δὲν θά

σᾶς φέρω καμμιά δυσκολία, ἀλλὰ καὶ θά σᾶς κρατᾶω ἐνήμερη τῶν ἐνεργειῶν πὺ θά καταβάλλῃ ἡ κόμησση γιὰ νὰ σᾶς ξαναβρῇ.

Ἡ Φράγκα σηκώθηκε.

— Ὄ! κύριε! εἶπε. Ὁ Θεὸς βέβαια ἐνέπνευσε στὴ βαρὼν Γιάκομπσεν καὶ σὲ μένα τὴν ἰδέα νὰ καταφύγουμε σὲ σᾶς. Σὲ ὄλη μου τὴ ζωὴ θά προσεύχωμαι γιὰ σᾶς γιὰ τὸ καλὸ πὺ θά μοῦ κάνετε...

— Καὶ μὴν ἀμφιβάλτετε καθόλου πὺς θά κάνω ὅ,τι μοῦ εἶνε δυνατόν. Ἐχετε θάρρος κ' ἐλπίζετε! Ὁ Θεὸς βοηθάει ὅσους ἀγωνίζονται μὲ γενναιότητα. Ἐντούτοις, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τὸ ἔργο πὺ ἀναλάβατε εἶνε δύσκολο, γιὰτί ἔχουμε ἀντίπαλο καταχθόνιο...

— Θάρρος ἔχω!... Καθὼς καὶ θέλῃσι μεγάλη! ἀπάντησε ἡ Φράγκα. Ἀλλὰ καὶ σεῖς προφυλαχτήτε ἀπὸ τὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν. Ἄς μὴν ὑποπτευθῇ προπάντων ὅτι σᾶς ἐπισκέφθηκα.

— Φαίνεστε νὰ φοβᾶστε τὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει, παρατήρησε ὁ κ. Ζερβαί. Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν εἶν' ἕνας δικαστὴς τιμιώτατος καὶ ἀδέκαστος.

— Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι δὲν εἶνε, οὔτε μπορεῖ νὰ εἶνε ὅπως τὸν ξέρετε...

— Γιατί;...

— Γιατί, ἐπειδὴ, ὅπως, σᾶς εἶπα, ἡ κόμησση θέλησε νὰ τὸν κἀνῃ σύζυγο τῆς Τερέζας, τὴν ὁποία λατρεῖ, νοιώ-

Μπήκε μέσα ἡ Φράγκα...

βει γι' αυτήν βαθεία άφοσίωσι κι' εκείνη πάλι έξασκει έ-
πάνω του μεγάλη έπιρροή.

— Αυτό είνε πράγματι δυσάρεστο, είνε ο κ. Ζερβαί.

— Άλλά, μετά μία στιγμή, έκανε μία χειρονομία ανθρώπου
πού πήρε πειά την άπόφασί του, όπως φαινόταν και άπό
την έκφραστική φυσιογνωμία του.

— Καλά λοιπόν! έπρόσθεσε. Δέν με ένδιαφέρει... Σ' αυ-
τή την περίστασι θά ένεργήσω και χωρίς την βοήθεια του
άνακριτου. Δέν είνε άλλωστε ή πρώτη φορά πού βρίσκο-
μαι στην άνάγκη νά ένεργήσω έντελώς άνεξάρτητα άπό
τόν άνακριτή για νά πειύχω...

Γ'

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΟΛΙΒΙΕ ΓΙΑΚΟΜΠΣΕΝ

Είνε ή ώρα έξη τό βράδυ, τής ίδια μέρας.

— Η βαρώνη Γιακόμπσεν βρίσκεται στο γραφείο της και
κουβεντιάζει με τόν κ. Ντεσάν.

— Λοιπόν, τόν ρώτησε με φωνή πού φανέρωνε δλη της
την άγωνία, έλαβες είδήσεις για τόν πλοίαρχο, για τόν ό-
ποίο μου μίλησες;

— Μάλιστα, κυρία βαρώνη.

— Τόν είδες;

— Όχι, συνεννοηθήκαμε άπό μακρυσά.

— Πές τα μου όλα λεπτομερως, σε παρακαλώ.

— Ηξέρα την κατοικία τής μητέρας του στο Παρισι.

— Πήνα λοιπόν και την θρήκα. Κι' αυτή μου είνε ότι ο γυιός
της, έπειδή δυσκολευόταν νά βρη εργασία
στή Γαλλία, έχει έγκατασταθή στή Νέα
Ύόρκη με την γυναίκα του και τά τρία
του παιδιά.

— Και τί κάνει εκεί;

— Είνε πλοίαρχος ένός μικρού ιδιωτικού
άτμοπλοίου. Κερδίζει όσα του χρειάζονται
νά ζή, τίποτε περισσότερο. Του τηλεγρά-
φησα άμέσως και όταν μου άπάντησε ότι
δέχεται νά παραιτηθή για νά τεθή στην δι-
άθεσί μας, του έξήγησα καθαρά περί τί-
νος πρόκειται. Ο κ. Γκάρβιλ — έτσι τόν
λένε— μου άπάντησε ότι άκριβως ύπάρχει
ένα ταχύτατο και στερεώτατο άτμόπλοιο
πού πουλιέται έξακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Τηλεγράφησε ότι τό αγοράζω. Τηλε-
γράφησε επίσης στους άναποκριτάς μας
στή Νέα Ύόρκη άδελφους Μάμμουθ νά θέ-
σουν στην διάθεσι του κ. Γκάρβιλ ένα έκ-
ατομύριο, άπό τό όποιο τις έξακόσιες χι-
λιάδες θά τις χρειαστή για την αγορά του
άτμοπλοίου και τις άλλες τετρακόσιες για
την πρόσληψι του πληρώματος και για τ'
άλλα έξοδα.

— Πολύ καλά.

— Έδωσες στον κ. Γκάρβιλ νά καταλάβη καλά πού βρι-
σκειται ο Άνδρέας και ότι έχω την άξίωσι νά τόν φέρη
συντομώτατα με κάθε τρόπο, όσες άνυπέμβλητες δυσκο-
λίες κι' άν του παρουσιαστούν;

— Μάλιστα. Άν θέλετε όμως μπορώ νά του τηλεγρα-
φήσω λεπτομερέστερα.

— Άφησε... Θά συντάξω μόνη μου τό τηλεγράφημα αυτό.

Και κάθηκε και τό έγραψε.

— Ήταν τόσο έκτενές, ώστε ο κ. Ντεσάν άμα τό είδε τά-
χασε, γιατί συλλογίστηκε πώς ή άποστολή του θά στοίχιζε
χιλιάδες δλόκληρες. Άλλά πού πρόσεχε τέτοια μικροπράγ-
ματα ή βαρώνη Γιακόμπσεν.

— Στο τηλεγράφημά της, συνιστούσε στον κ. Γκάρβιλ νά
τό πάρη μαζί του και νά τό δείξη στον Άνδρέα για νά μη
διστάση εκείνος νά τόν άκολουθήση άμέσως.

— Τή στιγμή πού υπέγραφε τό τηλεγράφημα, μπήκε μέσα
ή φράγκα.

— Έχεις τίποτε νεώτερο; ρώτησε ή βαρώνη, την όποια
άνησυχήσε ή έξαιρετική χλωμάδα τής νέας.

— Ναι, νουνά μου. Έχω σοβαρώτατα πράγματα νά σάς
πείω.

— Η Παυλίνα σηκώθηκε.

— Καλέ μου Ντεσάν, είνε στον πιστό της διευθυντή, φρόν-
τισε νά μη μ' άνησυχήση κανείς.

— Έγνεψε στή φράγκα και διευθύνθηκαν κ' οι δυο μαζί
τό ιδιαίτερο γραφείο τής βαρώνης, του όποιου έκλεισε
την πόρτα πίσω της.

— Τώρα μίλα, είνε στή φράγκα. Είμαι δική σου.

— Όπως με συμβουλέψατε, νουνά, σήμερα τό πρωί πήγα
στον κ. Ζερβαί. Ό,τι άπεκάλυφα σε σάς, τό άπεκάλυφα και
σ' αυτόν.

— Και ποιά είνε ή γνώμη του;

— Συμμερίζεται άπολύτως τις άπόψεις μου και παρα-
δέχεται ότι ή δολοφόνος είνε ή κόμησσα. Άλλά παραδέχε-
ται επίσης ότι ή κόμησσα είνε πολύ δυνατή. Την ύποστηρί-
ζει ο κ. ντε Κομβρεμόν, στον όποιο έξασκει μεγάλη έπιρ-
ροή κι' ο όποιος, έφόσον του έχει άνατεθή ή ύπόθεσις αυτή,
είνε παντοδύναμος. Επίσης ο κ. Ζερβαί ίσχυρίζεται ότι
ποτέ ή κοινή γνώμη και οι ένορκοι δέν θά μπορέσουν νά
παραδεχτούν ότι μία μητέρα θέλησε νά σκοτώση την κόρη
της.

— Ναι! φώναξε ή βαρώνη. Αυτό άκριβως με άνησυχεί
και μένα σήμερα. Πίστεψες πάντοτε, φράγκα, ότι ή γυναί-
κα πού έφερε πρό δεκαετίας μαζί του άπό την Κούβα
κόμησ ντε Ροσβέλ δέν είνε ή μητέρα σου;...

— Ω! ναι, νουνά μου!... Η πεποίθησίς μου αυτή σχη-
ματίστηκε άκράδαντα μέσα μου άπό την πρώτη φορά πού
την είδα. Και σήμερα είνε περισσότερο άκράδαντη άπό
κάθε άλλη φορά. Και σύ δέν την έχεις την πεποίθησι αυ-
τή τελευταία;

— Άκουσε, φράγκα, θά σοϋ πω ό,τι συλλογίζομαι... Εί-
σαι νέα σοβαρή και στην κρίσι σου έχω άπόλυτη έμπιστο-
σύνη. Η ιδέα σου αυτή ή τόσο άκράδαντη, πού τίποτε δέν
μπόρεσε νά την μεταβάλη μου έκανε, τό όμολογώ, πολύ
μεγάλη έντύπωση, όπως επίσης μεγάλη έντύπωση μου έκα-
νε κ' ή συμπεριφορά τής κομήσσης άπό τότε πού ξαναγύ-
ρισε άπό την Κούβα. Συλλογίζομαι συ-
χνά πώς ήταν δυνατόν ή Ναδίνα, ή τόσο
γλυκειά, ή τόσο ήθικη, ή τόσο άφωσιωμέ-
νη στα παιδιά της, νά είχε γίνει ή γυναίκα
πού άγαπούσε τόσο τις κοσμικές άπολαύ-
σις και τής όποιας ή διαγωγή δέν ήταν
τόσο άνεπίληπτη; Και άμφέβαλλα κι' εγώ...

— Άλλά άμέσως πάλι σκεφτόμουν πώς ήταν
δυνατόν νά ύπάρχουν δυο γυναίκες πού νά
μοιάζουν τόσο;... Ούτε δυο άδελφές ίσως
δέν ήμπορούν νά μοιάζουν τόσο πολύ.

— Η φράγκα, μόλις άκουσε τά λόγια αυ-
τά, διέκοψε τή νουνά της.

— Δυο άδελφές; ξαναείπε. Και ποιός
σάς λέει ότι ή τυχодиώκτρια πού πήρε τή
θέσι τής μητέρας μας δέν είνε πράγματι ά-
δελφή της;

— Η βαρώνη Γιακόμπσεν κύτταξε τή φράγ-
κα ξαφνιασμένη.

— Μήπως τρελλάθηκες; την ρώτησε. Και
πώς ήταν δυνατόν ή μητέρα σου νά είχε
άδελφή, χωρίς νά τό ξέρω εγώ ή στενω-
τερη φίλη τής γιαγιάς σου;

— Η γιαγιά μου δέν έχει καμμιά σχέση μ' όλ' αυτά!
είπε ή φράγκα. Άπεναντίας μάλιστα.

— Έξηγήσου καλύτερα.
Τότε ή φράγκα έξέθεσε διά μακρών στην βαρώνη όσα
είχε πη και στον κ. Ζερβαί για τόν έρωτικό δεσμό του παι-
διού της με την μιγάδα Μαχώ.

— Άκούγοντας τό όμμα τής Μαχώ, ή βαρώνη ξαφνιασθηκε.

— Ναι! είπε... Θυμάμαι!... Μου φαίνεται ότι ο σύζυγός
μου Πέτρος Γιακόμπσεν μου είχε διηγηθή μία τέτοια ίστο-
ρία. Ο μαρκήσιος ντε Σάντα Κρουζ άπουσίαζε συνεχως άπό
τό σπίτι του κι' άπό τά κτήματά του, με την πρόφασι ότι τα-
ξίδευε για νά πλάσάρη τά προϊόντα του... Μά ή σύζυγός
του έμαθε ότι ήταν ψέμα αυτό κι' ότι μία μιγάς ωραιότατη
πού λεγόταν πράγματι Μαχώ του είχε έμπνεύσει ένα φλο-
γερό πάθος. Ο σύζυγός μου, ο όποιος συνεδέετο πολύ
μαζί του, θεώρησε καθήκον του νά του κάνη άυστηρές πα-
ρατηρήσεις. Ο μαρκήσιος τις άκουσε γαλήνιος κι' αντί νά
δυσανεστηθή, είπε στο σύζυγό μου ότι όλ' αυτά ήσαν αλή-
θεια κι' ότι δέν μπορούσε νά ξεριζώση τό πάθος του άπ'
την καρδιά του.

— Η έκμυστηρεύσεις του σταμάτησαν στο σημείο αυτό;
ρώτησε ή φράγκα μ' ένδιαφέρον. Ο παππούς μου δέν είπε
στο σύζυγό σας ότι είχε άποκτήσει ένα κορίτσι άπ' την μι-
γάδα αυτή;

— Όχι, άπάντησε ή βαρώνη. Τουλάχιστον ο σύζυγός
μου δέν μου μίλησε ποτέ γι' αυτό.

— Τή στιγμή εκείνη, ξαφνικά, ή Παυλίνα χλωμάσσε τόσο ώ-
στε νόμιζε κανείς πώς θά πέθαινε.

— Η φράγκα άντελήφθη την ταραχή της.

— Ω Θεέ μου! Θεέ μου! φώναξε ή βαρώνη, φέρνοντας
τά δυο της χέρια στην καρδιά της.

(Άκολουθεί)

